

дошелъ на покааніе. А на дръгѣтъ стѣни написали правосѣднаго бога, какъ проважда грѣшнаго на вѣчно мѣченіе, като страшный сѣдѣа. И кога согрѣшавалъ нѣщо, тосъ часъ погледвалъ образа на блѣднаго сына, и тичалъ на покааніе, а кога му дохождало на умъ да согрѣши, тосъ часъ погледвалъ образа на страшнаго сѣдѣа бога и съ въздержавалъ. Тѣй да направиме и нѣе: перко да мыслиме божѣтъ милость, а второ неговото правосѣдѣе.

Но понеже видѣхме на кого е билъ Христосъ за паденіе, да видиме сега и на кого е билъ за востаніе, спорѣдъ симеоновото пророчество.

Той е билъ за востаніе, найъ перво на насъ: защото нѣе заради него выдохме сковождени отъ грѣха и отъ божѣа гиѣвъ. Той возстави насъ отъ вѣчното осѣжденіе, тѣй возставилъ Павла гонителя, и го направилъ проповѣдникъ вѣры. Тѣй и Петра отстѣпника, митаря, разбойника и дръги многѣ. Защото никой грѣшникъ не може да стане отъ своето паденіе, безъ неговѣтъ помощъ. За тѣй трѣбъ да притечеме на покааніе сами, за да испросиме помощъ отъ бога. Христосъ е за востаніе на мнозина, а не на сичките. Истина чѣ богъ жалае на синца нѣе спасеніето, но синца не полѣчваме спасеніе: защото отъ нашѣтъ волъ зависи спасеніето, ако искаме нѣе. За тѣй трѣбъ съ прилежаніе (мѣкалътъ) да тичаме на покааніе.

Но припаднете сега умственно на днешнаго младенца Исуса Христа, когото Симеонъ държи на рѣцѣ, да му съ помолимъ да ни сподоби въ послѣдния день да го посрѣщиме на облаците небесны. Който ще вѣде тога страшный и немолимый сѣдѣа на грѣшницѣте, които не съ съ каали на този свѣтъ, за сконте грѣхове. Сега е време да приближиме при бога и да го умолимъ за нашѣте грѣхове, а тамо да съ веселимъ съ ангелѣте и со сичките праведницы. Богъ нашѣмъ слава во вѣки вѣковъ, аминь.